

*'Katherine Carlyle laat je verbijsterd en verwonderd achter.
Een waar meesterwerk.'* – James Salter, auteur van *Alles wat is*

**RUPERT
THOMSON**
KATHERINE CARLYLE

XANDER ROMAN

Ook verschenen van Rupert Thomson bij Xander Uitgevers
Verzwijging (2013)

RUPERT THOMSON

Katherine Carlyle

Vertaald door Robert Neugarten

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Katherine Carlyle*
Oorspronkelijke uitgever: Other Press, New York
Vertaling: Robert Neugarten
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Dave Walsh, Millennium Images, Hollandse Hoogte
Auteursfoto: Alan Pryke
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2015 Rupert Thomson
Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 401 7 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Judith Gurewich

Hoe langzaam verstrijkt hier de tijd,
Omvat als ik ben door vorst en sneeuw!

Mary Shelley

Alles is kweeling, alles is gezang
Ik wil zo graag bemind worden
En aan iemand toebehoren
Aan iemand toebehoren

Endre Ady

EEN

Ik ben gemaakt in een klein vierkant schaalpje. De temperatuur bedroeg exact zevenendertig graden, zoals in een menselijk lichaam. In een baarmoeder. Maar vlees en bloed hadden geen rol gespeeld. Nog niet, in elk geval. De schaal had vier ondiepe holtes of ‘delles’ en op een van de zijkanten stond het woord NUNC gestanst. De eicellen van mijn moeder werden in de holtes geplaatst, niet meer dan drie per holte, en toen werd het sperma van mijn vader toegevoegd en mocht het sperma op zoek naar de eicellen, een nabootsing van het voortplantingsproces. Alle ingrediënten waren zorgvuldig geoogst, met de grootste nauwkeurigheid gescreend. Iets van hem, iets van haar, een kostbaar snufje van beiden. Ver daarboven zweefden vaalblauwe schimmen, als wolken.

Binnen enkele uren werd ik overgebracht naar een oplossing, een ‘medium’, waarin ik moest gaan ‘delen’. Medium en delen zijn de technische termen. In de loop van de volgende vijf dagen ontwikkelde ik me tot een blastocyste van zo’n zestig cellen. In het blauw geklede figuren hielden mijn vooruitgang in de gaten. Soms bogen ze voorover om embryo’s te verwijde-

ren die ze als niet levensvatbaar beoordeelden. Maar mij niet. Ik werd met rust gelaten. Dit speelde zich af op de vierde verdieping van een ziekenhuis in West-Londen, op de afdeling Geassisteerde Voortplanting.

Hoewel ik tot de eersteklas embryo's behoorde – heldere cellen, stevige verbindingen, geen indicatie van fragmentatie, geen uitstulpingen – kozen de laboranten me niet uit voor directe terugplaatsing. Nee, ik werd opgeslagen. Het duurde anderhalf uur om me in te vriezen. Daarna werd ik in een plomp stalen vat geplaatst dat als een thermosfles voorzien was van een luchtlede ruimte tussen binnen- en buitenwand. Het werd met vloeibare stikstof gevuld. Ze plaatsten me in een doorzichtig, microscopisch klein buisje, met luchtgaatjes overal om me heen. Het buisje werd in een uitgehold rietje geschoven. Zowel het buisje als het rietje werd gelabeld met de naam en geboortedatum van de patiënte, mijn moeder. Ik werd opgelost in een bad met cryoprotectants en allerlei voedingsstoffen en blootgesteld aan een temperatuur die even constant was als extreem: honderdzesennegentig graden Celsius onder nul.

Destijds, in de jaren tachtig van de twintigste eeuw, wist men nog niet hoe lang een ingevroren embryo goed bleef. Verschillende overheden hadden er een verschillende kijk op. In het Verenigd Koninkrijk werden bevroren embryo's in de regel na tien jaar weggegooid. Men nam aan dat de kwaliteit van onze cellen verminderde en dat ze de veerkracht verloren die nodig was om het ontdooiproces te overleven. Maar niemand wist het zeker. De wetenschap stond in de kinderschoenen en onderzoek had nog geen doorslaggevende resultaten opgeleverd. Het is een merkwaardig idee om de overleden of achterhaalde versie te zijn van iets wat nooit heeft bestaan. Alsof je een geest

bent, maar dan andersom. Een geest is iemand die is gestorven maar weigert te vertrekken. Kan een geest ook iemand zijn die nooit heeft geleefd? Bestaan er aan beide uiteinden van het leven geesten?

De jaren verstreken.

Zo nu en dan werd, een paar seconden slechts, het deksel van de opslagtank getild en drong een wervelwind van wit licht zich door de kolkende mist naar binnen. Sommige embryo's werden verwijderd, maar ik bleef waar ik was in mijn doorzichtige buisje. Het deksel werd weer dichtgedaan. Duisternis daalde weer over me neer.

TWEE

Weer een prachtige september. De zon rijker, tederder, de kleur van oude trouwringen. Rome stroomt weer vol, mensen die aan het werk moeten na hun vakantie. Ik rijd over kuilen en kinderhoofdjes door de stad. De hemel is in harde blauwe blokken gerangschikt boven de daken. Ook de zwaluwen zijn teruggekeerd en flitsen in rechte lijnen tussen de gebouwen door alsof ze uit een revolver zijn afgevuurd. Ik parkeer mijn Vespa bij het station en loop naar binnen.

Het was lente toen de berichten me begonnen op te vallen. Destijds waren ze cryptisch, speels. Bij het oversteken van het Piazza Farnese vond ik een briefje van vijftig euro dat tot een driehoek was gevouwen. Een paar dagen later vond ik aan de voet van de Spaanse Trappen een kleine, grijze plastic olifant met een gerafeld koordje om zijn nek. Ik vond allerlei munten, sleutels, speelkaarten. Niet dat die voorwerpen iets specifiek te vertellen hadden. Ze stelden mijn alertheid op de proef. Speldenprikken waren het. Porretjes. Niettemin leefde ik er elke keer van op, alsof een raket door de duisternis van mijn lijf sidderde, en ik fotografeerde ze allemaal en verzamelde ze

op mijn laptop in een bestand dat ik INLICHTINGEN noemde.

De weken verstreken en de wereld begon me met meer precisie aan te spreken. In mei stopte ik in de buurt van het Pantheon voor een macchiato. Op mijn tafel lag een papiertje met een telefoonnummer. Ik herkende het netnummer – Bologna – en toetste de cijfers in. Ik kreeg een vrouw aan de lijn. Haar stem was hectisch. Op de achtergrond huilde een baby. Ik hing op. Het papiertje was een boodschap, maar ik hoefde er geen werk van te maken. In juni betrad ik een pashokje in een winkel op de Via del Corso. Op de grond lag een folder van een Frans hotel. Hotel Allure, dat ‘gunstig gelegen’ was voor de A8, bood ‘tegen voortreffelijke voorwaarden onderdak’. Op een vrijdagmiddag leende ik de auto van mijn vriendin Daniela en reed zeven uur achter elkaar, langs Florence en Genua en langs de kustlijn naar Nice. Om middernacht zag ik de neonlichten van het hotel. De donkere lucht was zwaar van jasmijn en uitlaatgassen. Ik bracht het grootste gedeelte van de dag daarna bij het zwembad door. De hete witte lucht. Het jachtige verkeer op La Provençale. Vroeg in de avond reed een man in een zilverkleurige BMW het parkeerterrein op. Hij ging bij het water staan met tot aan zijn ellebogen opgerolde hemdsmouwen. Hij heette Pascal en werkte voor een telecombedrijf. Toen hij me mee uit eten vroeg – toen hij die vraag stelde – begreep ik op de een of andere manier dat hij onbelangrijk was. Maar als Hotel Allure een vergissing was, was het een bruikbare vergissing. Sinds die tijd stel ik me voortdurend een reis voor.

De stationshal ruikt naar gemalen koffiebonen en gekookte melk. Ik staar naar het vertrekbord. FIRENZE, MILANO, PARIGI. Geen van die namen springt eruit of spreekt me aan. Stemmen zwermen en cirkelen onder de hoge welving van het dak,

voetstappen echoën over het glanzende marmer, en dan is er een gevoel, plotseling maar vertrouwd, het gevoel dat ik er niet ben. Het is niet dat ik dood ben. Ik ben gewoon weg. Ik ben er nooit geweest. Paniek opent zich binnen in me, langzaam en gestaag, als een bloem die alleen 's avonds bloeit. Die acht jaren draag ik nog altijd mee, acht jaren in duisternis en kou. Wachten. Niet weten.

Ik bots opzettelijk tegen een toevallige passant aan. Hij zal iets over de dertig zijn. Zwart haar, bruin leren jasje. Hij laat zijn tas vallen. Een appel rolt weg over de vloer.

‘Het spijt me,’ zeg ik.

‘Nee, nee,’ zegt hij. ‘Mijn fout.’

Zodra hij me aankijkt, ben ik me weer van mijn bestaan bewust. Het is alsof ik een potloodschets ben en hij me inkleurt. Ik ga de appel halen. Als ik de vrucht opraap, past die perfect in mijn hand. De vorm ervan en het gewicht maken alles wat daarna gebeurt volstrekt vanzelfsprekend.

Ik steek de appel naar hem uit. ‘Hij is wel geblutst.’

Hij kijkt naar de appel en glimlacht. ‘Dit lijkt wel een sprookje. Ben jij een heks?’

‘Ik zag je gewoon niet,’ zeg ik. ‘Ik zou beter moeten opletten.’ Ik ben ademloos en uitgelaten. Ik *leef*.

‘Wacht je op iemand? Of ga je misschien ergens heen?’ Hij werpt een blik op het vertrekbord.

‘Nee hoor, ik ga niet weg,’ zeg ik. ‘Nog niet.’

‘Kom met me mee.’ Zijn vingers krullen rond de mijne.

We lopen naar een klein hotel op de Via Palermo. Ze hebben een kamer op de tweede verdieping aan de voorkant van het gebouw. Ik hoor het gedempte loeien van een stofzuiger. Er hangt een koelte in het hotel, het gevoel dat er even niets

gebeurt. Een stilte. Het is die tijd van de dag, de pauze tussen uitchecken en inchecken.

Op de trap is hij achter me. Hij bekijkt me, mijn heupen, mijn kuit. De curve onder aan mijn rug. Ik kan mijn eigen randen voelen, de ruimte die ik inneem. We zijn bij de deur. Hij loopt met de sleutel langs me heen. Hij ruikt naar hout en peper. Hij kust me zodra we binnen zijn.

De kamer heeft een hoog plafond en verrassende lila muren. Ik kan uit het raam de straat zien. Hij duwt me op het bed. Ik zeg dat hij moet wachten. Ik doe mijn heupen omhoog en haal de appel uit mijn zak.

We kleden elkaar voorzichtig uit. We hebben geen enkele haast. Een knoopje, dan nog een. Een haakje. Een rits. De televisie bekijkt ons vanaf zijn hoge positie in de hoek van de kamer. De gordijnen bewegen.

Als hij in me wil komen, reik ik hem een condoom aan uit mijn tas.

‘Je hebt dit eerder gedaan,’ zegt hij.

‘Nee, nog nooit,’ zeg ik.

Hij kijkt me aan. Hij denkt dat ik lieg, maar het kan hem niet schelen.

‘Ik heb ze bij me om het te voorkomen,’ zeg ik. ‘Het tegenovergestelde van de goden verzoeken.’

‘Ben je bijgelovig?’

Ik antwoord niet.

De verkeersgeluiden krimpen totdat ze niet meer zijn dan het gezoem van een in een potje opgesloten vlieg. Er is alleen het geruis van de lakens en het geluid van onze ademhaling, de zijne en die van mij, en ik denk aan die plek in Brazilië waar de rivieren samenkomen, de ontmoeting van twee soorten water,

twee verschillende kleuren. Ik denk aan witte wolken die bot-
sen in een blauwe hemel.

Ik gil het uit als ik klaarkom. Hij komt een paar seconden
later zwijgend klaar. Als ik me op mijn zij draai, past hij zijn
houding aan om het mij naar de zin te maken. Hij ligt achter
me en ligt zo dicht mogelijk tegen me aan, als een schaduw. Ik
voel hem verslappen en uit me glijden. Ook dit hoort bij het
inkleuren.

Later volg ik hem de trap af. Als we op straat staan ben ik
bang dat hij zal zeggen hoe hij heet en zal vragen of hij me nog
eens kan zien, maar hij legt slechts een hand op mijn wang en
kijkt me aan. '*Mia piccola strega.*' Mijn kleine heks. Hij kust me
en loopt weg.

Later denk ik aan de appel die we in de hotelkamer hebben
achterlaten en die met zijn glanzende rode huidje tussen de
gekreukelde lakens ligt.

*

De volgende dag bezoek ik een openluchtvertoning van *The
Passenger*, een van de lievelingsfilms van mijn vader. Ik heb
hem al eerder gezien, minstens twee keer, en nu is het ook een
van mijn favorieten. Een perfecte avond. Eenentwintig graden
en geen zuchtje wind, sterren die zwak glimmen aan een dof-
zwarte hemel. Ik zit onderuitgezakt in mijn stoel op de film te
wachten als mijn aandacht getrokken wordt door een Engels
stel in de rij voor me. Ik kan hun gezichten niet zien; alleen de
achterkant van hun hoofden. De man draagt een framboos-
kleurig hemd en heeft een glimmende kale plek. De vrouw
heeft onopvallend bruin haar. Ze hebben het over een vriend

die in Berlijn woont. Hij heet Klaus Frinks. Klaus is overstuur, zegt de vrouw met een hoge stem. Heel erg overstuur.

‘Overstuur?’ vraagt de man. ‘Waarom?’

‘Dat meisje op wie hij verliefd was heeft hem verlaten.’

‘Ik heb haar nooit gemogen.’

‘Echt waar?’ De vrouw draait haar gezicht naar de man toe.

Lange neus, zwakke kin.

‘Ik vertrouwde haar niet,’ zegt de man.

‘Ze was beeldschoon.’

De man haalt zijn schouders op maar zegt niets.

‘Arme Klaus.’ De vrouw klinkt merkwaardig tevreden. ‘Hij dacht echt dat ze de ware was.’

Ik ga rechtop in mijn stoel zitten.

Klaus, denk ik, en dan denk ik: Berlijn.

Als Klaus Duits is en zijn naam als ‘Frinks’ klinkt, wordt die naam vermoedelijk met een g gespeld en heet hij Frings. Dat had ik waarschijnlijk niet geweten als ik op school geen Duits had gehad. Mijn brein splijt open en wordt met licht doorspoeld.

Klaus Frings.

De man met de kale plek kijkt om zich heen om te zien of er iemand meeluistert. Hij is zo iemand die in openbare gelegenheden te hard praat omdat hij zichzelf interessant vindt. En voor deze ene keer heeft hij gelijk: hij is interessant, in elk geval voor mij. Als hij mij ziet, trekt hij aan zijn kraagje alsof hij dat wil losmaken. Dan kijkt hij langs me heen en doet alsof hij wil weten wat de operator aan het doen is. *Vertel méér*, fluister ik in mijn hoofd.

De man zit weer met zijn gezicht naar het scherm en zwijgt even voordat hij zegt: ‘Woont Klaus nog in hetzelfde appartement?’

De vrouw knikt. ‘Walter-Benjamin-Platz.’

‘Een penthouse, toch?’

‘Klopt. Fantastische woning. Je bent er toch geweest?’

‘Eén keer. Hij gaf een feestje...’

De lichten gaan uit.

The Passenger intrigeert me zoals altijd, maar ik merk dat ik me niet kan concentreren. Ik moet steeds denken aan Klaus Frings en zijn Berlijnse appartement. De onverklaarbare schok van herkenning toen ik zijn naam hoorde. Het gevoel dat ik werd opgeroepen, was uitverkoren. De plotselinge verdwijning van mijn hart, alsof het in een zwart gat in het midden van mijn lichaam is gezogen. Er zijn talloze valse starts en generale repetities geweest, maar ik heb altijd geweten dat vroeg of laat een van de berichten me het juiste gevoel zou geven. Nu is het eindelijk zover.

Als de film is afgelopen, blijf ik hangen in het hofje buiten de ruimte waar het scherm staat. Het Engelse stel staat bij het hek. Op dezelfde luide, zelfingenomen toon als eerder bespreken ze de beroemde scène waarin Antonioni, de regisseur, de camera door de tralies voor het raam van Jack Nicholson's hotelkamer laat bewegen, en hoe Nicholson nog leeft als de camera vertrekt en dood is tegen de tijd dat die terugkeert. De vrouw is groter dan de man. Ouder ook, ondanks haar meisjesachtige stem.

Ze ziet me naar haar staren. ‘Sorry, kennen we jou?’

Ik lach. ‘Nee, u kent me niet. Maar ik ben u dankbaar.’

‘Dankbaar?’

‘Het is prima. U hebt uw rol gespeeld.’

De vrouw loopt rood aan.

‘U kunt nu gaan,’ zeg ik.

De man kijkt me met kleine, harde ogen strak aan. Ik herinner me iets wat mijn tante Lottie ooit vertelde. *Sommige mannen gedragen zich vreselijk als ze je ontmoeten maar maak je geen zorgen. Dat is gewoon omdat ze je begeren. Het is eigenlijk een soort compliment.* Lottie had gezwegen en toen gezegd: *Maar ik zou me er niet mee inlaten, met zo iemand.* Ik vraag me af of de man met het frambooskleurige hemd ‘zo iemand’ is. Ik vraag me af of hij zich ook vreselijk gedroeg tegen Klaus’ vriendin.

Ik loop door Trastevere in de richting van de Ponte Sisto. Ik had plannen voor de avond – een late maaltijd en dan naar een nieuwe club aan de rand van de stad – maar ik besluit niet te gaan. Ik ben te uitgelaten, het duizelt me. Terwijl ik de rivier oversteek speel ik de conversatie nog eens af. Bepaalde zinsneden zijn me bijgebleven. *Een penthouse, toch? Ze heeft hem verlaten.* Het zijn aanwijzingen voor een toekomst waarvan ik me nog geen voorstelling kan maken, fragmenten van een verhaal waarin ik als personage ga meespelen.

*

3 September. We zijn alleen in ons dakappartement op de Via Giulia. De ramen staan open. Ik strek me uit op de bank. Mijn vader is weg, zoals altijd. De koepel van de Sint Pieter zweeft boven een wirwar van palmbomen, scheve daken en tv-antennes. Het loopt tegen zessen. Ik gaap en sluit mijn ogen. Ik hoor mijn moeder vragen of ik zin heb ergens heen te gaan dit weekend. *We kunnen naar dat bos rijden. Met die coniferen, weet je nog?* Ze draagt een groen t-shirt en een spijkerbroek. Haar armen zijn rank, gebuind. Dit moet in Engeland zijn geweest, in de tijd dat ze nog gezond was... Het is al donker als ik wak-

ker word. De grom van een passerende *motorino*, kletterend serviesgoed in het restaurant beneden. Rome weer.

Ik pak mijn telefoon. Ik heb berichten van Massimo en Luca, zwaarmoedige jongens met inkomens uit investeringen en ranke bruine enkels. Ze willen met me uit. Er zijn vernissages, zeggen ze. Er is een borrel in het huis van een filmregisseur in Parioli. Er is een feestje. Ik denk aan mijn vriendin Daniela. Ik wou dat ik haar kon vertellen over de man met wie ik naar bed ben geweest. Hoe hij onder het vertrekbord mijn hand pakte en hoe hij zonder geluid klaarkwam. Hoe hij me op straat kuste en verdween. *Jij sloerie!* Dani, gezeten aan een tafeltje op het terras van Bar San Calisto met een sigaret tussen vingers waarvan de nagels een koele, kalkachtig blauwe tint hebben. Ik zou haar vertellen wat de man zei. *Mijn kleine heksje*. We zouden elkaar met grote, uitdrukingsloze ogen aankijken en in lachen uitbarsten. Maar Dani is in Puglia met bijna geen bereik en het duurt nog dagen voor ze weer thuis is.

Ik neem een douche en ga voor de badkamerspiegel staan. Overal ben ik bruin, op een enkel oogverblindend streepje wit na. Ik haal de borstel door mijn natte haar terwijl ik mijn hoofd van de ene kant naar de andere beweeg. Het reikt tot aan mijn heupen. Ik zou het moeten laten knippen maar ik heb geen zin om een afspraak te maken, laat staan dat ik uren in een stoel wil zitten om naar al dat geroddel te luisteren. Ik herinner me die keer dat ik mijn haar rond Adefemi's polsen wond. *Je bent mijn gevangene*, zei ik. Hij wilde nooit dat ik het liet knippen.

In de woonkamer gaat mijn telefoon over. Ik leg de borstel weg en breng mijn gezicht tot vlak bij de spiegel. Ik zie eruit als iemand die op het punt staat haar noodlot te ontdekken. *Ben je bijgelovig?* Ik glimlach en sla mijn ogen neer. Het mooie

van september is dat je nog bruin bent. Meer dan lippenstift en parfum heb je niet nodig.

Als ik me heb aangekleed – kort rokje, leren jack, sandalen – check ik mijn telefoon. Vier gemiste oproepen, waarvan drie van Massimo. *Kit! Kit! Waar ben je? Bel me!* Om middernacht heb ik mijn armen rond zijn middel. We racen door de warme, bruine straten en het grommende geluid van zijn Ducati weerkaatst tegen de puien. Ik leg mijn kin op zijn linkerschouder en zie de stad op me afkomen. Massimo is een prins. Rome zit vol met prinsen. We razen door de joodse buurt. Een man in een wit vest zit op een houten stoel. Er hangt een sigaret in zijn mondhoek terwijl hij een sinaasappel schilt. De rook kringelt de lucht in. De opalen glinstering van een fontein.

Massimo parkeert bij een club in Testaccio. Hij laat de motor twee keer opkomen en schakelt die dan uit. Diepe bastonen nemen het over. Ik kan de dansvloer al zien, een meute in zweet gedrenkte lijven, nerveus makende stroboscopische lichten. Massimo kijkt toe terwijl ik mijn helm afneem en mijn haar uitschud. ‘Je lijkt anders.’

Een sigaret wordt in een boogje van het terras gegooid en landt in een fontein van rode vonken op de kinderkopjes.

Later lopen we in de club mensen tegen het lijf die we kennen of half kennen. Maurizio, Livia, Salvatore. We kunnen geen van allen geloven dat de zomer voorbij is; er hangt een gevoel van nostalgie, een onderstroom van wanhoop. Livia vindt dat we een paar dagen naar het huis van haar moeder op Stromboli moeten gaan. Salvatore zegt dat het in Marokko warmer is. Massimo klaagt al over Milaan, waar hij binnenkort gaat studeren. *Stel je het weer daar eens voor.* Ik zeg dat het weer hem niet zal opvallen, dat hij de hele tijd naar modellen zal staren.

‘Maar ik wil jou,’ mompelt hij.

‘Het is net uit met Adefemi,’ zeg ik. ‘En bovendien: waren we niet gewoon vrienden?’

‘Adefemi!’ Massimo stapt op een doorzichtig plastic bekertje dat onder zijn laars luid knarst.

‘Ik ga trouwens ook bijna weg,’ zeg ik.

Hij knikt. ‘Oxford.’

Ik ben op Worcester College aangenomen voor een studie Italiaans en Frans, maar dat is niet wat ik bedoel.

‘Nee,’ zeg ik, ‘niet Oxford.’

‘Waar ga je dan heen?’

Ik antwoord niet.

‘Je bent onmogelijk.’ Hij steekt een sigaret op en blaast een dun rookwolkje uit dat door de nacht wordt afgestompt.

Ik loop naar de reling aan de andere kant van het terras. De lucht geurt naar spinazie en nat bont. In juni gingen we met een groepje niet ver hiervandaan dansen. Ik herinner me de stenen trap die in het water verdween, een boot die aan de oever lag aangemeerd, en het water, groen en melkachtig. Techno uit de jaren negentig, rookmachines. Ketamine. Dan denk ik aan een plek die Adefemi me liet zien op een brug die Testaccio met Trastevere verbindt. Als je halverwege stopt en over de borstwering leunt, voel je zelfs op stikhete augustusdagen een windje dat je gezicht koelt. Ik denk aan alle mensen in bars en clubs en restaurants, en dat ik snel weg zal zijn, en dat niets hier zal veranderen. Dat is het met Rome. Niets verandert. Als je ergens anders bent, kun je je altijd exact voorstellen wat hier gebeurt.

Nog later neemt Massimo me mee naar zijn appartement, dat een hele verdieping beslaat van een palazzo in de buurt van

het Piazza Venezia. Massimo heeft een Thaise bediende die onberispelijk witte handschoenen draagt. Hij maakt Massimo elke ochtend wakker met een cappuccino en een exemplaar van *La Repubblica*. Massimo's woonkamer is zo groot als een tennisveld en heeft ramen van de vloer tot aan het plafond en een bruin-witte marmeren vloer. Vroeger had hij een bruin-witte foxterrier die je niet meer zag als hij ging liggen.

Massimo biedt me cocaïne aan. Ik schud van nee. Hij gooit het doorzichtige plastic pakje achteloos op de koffietafel en morst een gedeelte van het witte poeder. Het laat hem koud. Hij schenkt cognac voor me in en zet *Kind of Blue* van Miles Davis op. We gaan haaks op elkaar op identieke roomkleurige sofa's liggen. Ik neem kleine slokjes uit mijn glas. Mijn maag gloeit. Het is in zekere zin een laatste avond en ik vind het jammer dat ik hem dat niet kan vertellen. Het geluid van de trompet is zo helder als glas, sommige noten zo breekbaar dat het een wonder is dat ze niet uit elkaar spatten.

‘Is je vader in de stad?’ vraagt hij.

‘Nee, hij is op reis.’

‘Waar is hij?’

‘Weet ik niet. Een of ander oorlogsgebied.’

Massimo glimlacht. Hij is op dol op mijn vader, op het concept althans. Hij vindt dat verslaggevers een romantisch beroep hebben.

Hij komt overeind, haalt een hand door zijn haar en zet andere muziek op. ‘Ghost Rider’ ditmaal, van Suicide. Ik drink mijn glas leeg en doe mijn schoenen uit. We dansen rug tegen rug op de koele marmeren vloer en heffen onze armen dromerig de lucht in als de slangen van een slangenbezweerder.

Om drie uur in de ochtend zeg ik dat ik naar huis ga. Hij

begint te huilen. ‘En als ik je nu nooit meer zie?’

‘Doe niet zo dramatisch.’ Ik schuif zijn haar uit zijn ogen en kus zijn voorhoofd. ‘Je bent moe. Ga lekker slapen.’

Als ik me buiten vooroverbuig om het slot van mijn Vespa te openen scheurt er een auto door de straat. Jongens hangen uit de ramen en zwaaien met een golvende vlag in geel en kastanjebruin. Een van hen roept me iets toe. Het enige woord dat ik hoor is *culo*. Ik denk nog steeds over de dingen die Massimo zei. *Je lijkt anders. En als ik je nu nooit meer zie?* Hij voelt me soms zo goed aan dat hij mijn gedachten kan lezen terwijl die zich nog vormen. Niet dat ik zelf weet wat de toekomst voor me in petto heeft. Ik weet alleen dat zich tussen ons een kloof zal vormen en dat de temperatuur zal dalen. Misschien had hij een reden om verdrietig te zijn.

Ik rijd naar Lungotevere en volg dan de rivier. Als ik langs Isola Tiburina rijd, ruik ik pannenkoekensiroop. Het is als de herinnering aan een ander land, een andere tijd. Ik parkeer langs de kant van de weg. De geur hangt er nog, maar ik heb er geen verklaring voor. Er is geen fabriek, geen winkel. Ik rijd weer weg.

Vanavond ruikt de stad naar Engeland.

Het is laat, maar ik weet niet of ik zal kunnen slapen. Het is haast alsof ik de coke heb genomen die hij me aanbood. Ik heb het gevoel dat mijn lichaam is opgewonden, als een klok of een stuk speelgoed. Ik moet worden neergezet, losgelaten.

Vaarwel, fluister ik als ik de rivier achter me laat.

Vaarwel, vaarwel.

*